

แอนน์รู้สึกได้ว่าน้ำย่อยในกระเพาะกำลังไหลย้อนขึ้นคอ แอ้มหัวหมุนตัวเป็น ลูกข่าง เธอตีหมั่นมาก ซินเทียคอยเติมไวน์ให้ตลอดทั้งคืน จริง ๆ แอนน์ ตั้งใจไว้ว่าจะดื่มแค่พอดี แต่แล้วก็ปล่อยเลยตามเลย เพราะเธอไม่รู้ว่า จะผ่านคืนนี้ไปได้ยังไงถ้าไม่ดื่ม ตอนนั้นไม่รู้แล้วว่าดื่มไวน์ในงานวันเกิดอันแสน ยืดเยื้อนี้ไปอีกกี่แก้ว พรุ่งนี้เช้าต้องตื่นมาบิ่มนมเก็บไว้ให้ลูกเสียด้วยสิ

แอนน์นั่งเฝ้าในคืนฤดูร้อนที่อากาศอบอุ่นหัวใจตามองเจ้าของงาน ซินเทียทำท่าก้อรอก้อตึกมารีโก สามีของเธออย่างออกหน้าออกตา ทำไมเธอ ต้องทนมองอะไรแบบนี้ ทำไมเกรแฮม สามีของซินเทียถึงไม่คิดจะห้าม แอนน์นึกขุ่นเคืองแต่ไม่มีแรงจะต่อกร เธอไม่รู้วิธีรับมือกับสถานการณ์แบบนี้ โดยไม่ให้ดูน่าสมเพชและน่าหัวเราะเยาะ ทุกคนต่างเฝ้า ดังนั้นเธอจึงทำเป็น ไม่ถือสา ได้แต่นั่งขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกับตัวเองพลางจิบไวน์เย็น ๆ แอนน์ไม่ได้ ถูกเลี้ยงมาให้เป็นคนตีโพยตีพาย และเธอก็ไม่ชอบทำตัวเป็นจุดสนใจด้วย

ส่วนซินเทียนะเธอ...

ทั้งแอนน์ มารีโก และเกรแฮม สามีสู่สภาพเรียบร้อยของซินเทีย ต่างจ้องมองเธอราวกับต้องมนตร์สะกด โดยเฉพาะมารีโกดูจะละลายตาจาก

ซินเทียไม่ได้เลย อีกฝ่ายโน้มตัวมาชิดมารีโกขณะที่ริโนว์เพิ่มให้เขา คอเสื้อ
แล้วลึกลงจนจมูกของมารีโกแทบจะจมลงไปในเรื่องอกเธอ

แอนน์บอกตัวเองว่าซินเทียก็ให้ทำทุกคนนั่นแหละ เธอสวยสะเด็ดขนาด
จนผู้ชายคนไหนก็ห้ามใจไม่อยู่

แต่ยิ่งมอง แอนน์ยิ่งสงสัยว่าหรือจริง ๆ แล้วมารีโกกับซินเทีย...

ความสงสัยนี้ไม่เคยยุติขึ้นในหัวเธอมาก่อน น่าจะเพราะฤทธิ์ไวน์ละมั้ง
ถึงทำให้คิดมากไปเอง

ใช่ ต้องเป็นแบบนี้แน่ ทั้งคู่คงไม่มานั่งหยอกเินให้เธอเห็นตำตา
หรือกถ้ามีอะไรในกอไผ่จริง ซินเทียเป็นฝ่ายหวานเสน่ห์มากกว่า ส่วนสามี
เธอก็เปลือยเปลือยที่ได้รับความสนใจจากอีกฝ่าย มารีโกจัดว่าหล่อเหลาไร้สนิม
ผมยุ่ง ๆ สีเข้ม นัยน์ตาสีเฮเซล ไทเนจรอยยิ้มทรงเสน่ห์ รวมกันแล้วทำให้
เขาเป็นที่ต้องตาต้องใจคนมองได้ไม่ยาก ซินเทียกับมารีโกคงเป็นคู่รักที่โดดเด่น
กว่าใคร แอนน์ต้องพยายามห้ามความคิดนั้นพลางบอกตัวเองว่ามารีโก
ชื่อลัทธิต่อเธอ เขาทุ่มเทตั้งใจให้ครอบครัว เธอและลูกคือทุกสิ่งทุกอย่าง
สำหรับเขา ไม่ว่าเกิดอะไรขึ้นเขาจะอยู่เคียงข้างเธอเสมอ แอนน์ดื่มไวน์อีก
อีกใหญ่

หัวยิ่งมองซินเทียคลอเคลียกับเขา แอนน์ยิ่งกระวนกระวายใจ น้ำหนัก
เธอขึ้นมาเกือบสิบกิโลกรัมจากการตั้งครรภ์ แม้จะคลอดลูกได้หกเดือนแล้ว
ก็ยังไม่ลดลงเท่าไร ที่แรกแอนน์คิดว่าพอถึงตอนนี้หุ่นเธอคงกลับไปเป็น
เหมือนตอนก่อนท้อง แต่ดูเหมือนน่าจะต้องใช้เวลาอย่างน้อยหนึ่งปี เธอควร
เลิกมองปกนิตยสารและเปรียบเทียบตัวเองกับบรรดาคุณแม่คนดังที่มีครูฝึก
ส่วนตัวคอยช่วยให้หุ่นแซ่บไว้น่าไม่ก็ลับตาหลังคลอดลูกสักที

แต่ต่อให้ตอนนี้แอนน์สวยสะพรั่งก็ไม่อาจเทียบซินเทียได้ เพื่อนบ้าน
ของเธอทั้งสูงกว่าและทรวดทรงองค์เอดดีกว่า ซินเทียขายาว เหวคอด
หน้าอกใหญ่ ผิวพรรณนวลเนียนราวตุ๊กตากระเบื้องเคลือบ ผมสลวยดำขลับ

แถมยังแต่งตัวโดดเด่นเสมอด้วยรองเท้าส้นสูงและเสื้อผ้าเข้ายวน เจ้าตัว
เจ็ดฉายไม่เว้นแม้กระทั่งในงานวันเกิดที่บ้าน

แอนน์จับใจความบทสนทนารอบตัวไม่ได้เลย เหมือนหลุดไปแล้ว
ตาเอาแต่จ้องเตาผิงหินอ่อนแกะสลักแบบเดียวกับในห้องนั่งเล่นที่บ้านเธอ
มันตั้งอยู่อีกฝั่งของผนังบ้านหลังนี้ซึ่งครอบครัวเธอและซินเทียใช้ร่วมกัน
พวกเขาอาศัยอยู่ในทาวน์เฮาส์อิฐซึ่งถูกสร้างขึ้นเมื่อปลายศตวรรษที่ 19 และ
พบเห็นได้ทั่วไปทางตอนเหนือของนิวยอร์ก

บ้านทุกหลังล้วนมีลักษณะคล้ายกันด้วยสถาปัตยกรรมแบบอิตาลี
และได้รับการปรับปรุงใหม่ ราคาค่อนข้างแพง ยกเว้นบ้านของแอนน์ซึ่งอยู่
หลังริมสุด บ้านแต่ละหลังสะท้อนรสนิยมและการตกแต่งที่แตกต่างกัน
จะเรียกว่าผลงานศิลปะอย่างหนึ่งก็ได้

แอนน์เอื้อมหยิบมือถือบนโต๊ะอาหารอย่างรุ่มง่ามมาดูเวลา จวนจะ
ตีหนึ่ง เธอกลับไปดูลูกตอนเที่ยงคืน มาร์โกลุกไปดูอีกทีตอนเที่ยงคืนครึ่ง
จากนั้นเขาก็ออกไปสูบบุหรี่ตรงลานหลังบ้านกับซินเทีย ขณะที่แอนน์และ
เกรแฮมนั่งประดักประเดิดอยู่ที่โต๊ะอาหาร คุยกันคำสองคำตามมารยาท
เธอน่าจะออกไปกับพวกเขาด้วย ข้างนอกคงลมพัดเย็น แต่สุดท้ายก็ไม่ได้
ลุกไปเพราะเกรแฮมไม่ชอบควันบุหรี่ และการทิ้งให้เขานั่งเหงาอยู่คนเดียว
ในงานวันเกิดของเขาก็ดูจะเสียมารยาท ดังนั้นเพื่อความเหมาะสมแอนน์
จึงนั่งเป็นเพื่อนเขา

เกรแฮมเป็นคนขี้บอกรบรุษเป็นโปรเตสแตนต์เหมือนกับเธอ
เราคือสุภาพชนตั้งแต่หัวจดเท้า ไม่มีใครรู้ว่าเหตุใดเขาจึงแต่งงานกับผู้หญิง
ล่ำสอนอย่างซินเทีย มาร์โกกับซินเทียกลับเข้ามาในบ้านสองสามนาทีแล้ว
และแอนน์ก็นึกอยากกลับบ้านเต็มทีแม้ว่าทุกคนยังสนุกกันอยู่

เธอเหลือบมองจอกองตุลู่ซึ่งตั้งอยู่ปลายโต๊ะ ไฟสีแดงบนเครื่อง
กะพริบเหมือนไฟพู่หรี หน้าจอมีรอยแตกเพราะเธอทำตกเมื่อสองสามวันก่อน

และมารโกยังไม่ได้อำนาจไปเปลี่ยน แต่ระบบเสียงยังใช้การได้ดี ฉับพลันนั้น แอนน์ชักไม่แน่ใจพร้อมกับรู้สึกว่าการปิดกั้นไปหมด พ่อแม่คนไหนบ้าง จะออกมาสังสรรค์กับเพื่อนบ้านโดยทิ้งลูกเล็กไว้ในบ้านเพียงลำพัง แม่แบบไหนกันถึงทิ้งลูกได้ลงคอ จู๋ ๆ แอนน์ก็รู้สึกเจ็บปวด เธอนี้เป็นแม่ที่ไม่ได้เรื่องเลย

แม้วันนี้พี่เลี้ยงเด็กมาไม่ได้ เธอก็น่าจะพาคอรัมาด้วยแล้วให้ลูกนอนบนเตียงพับลิ แต่ซินเทียบอกว่าห้ามพาลูกมา นี่เป็นคำเตือนของผู้ใหญ่ เพราะอยากฉลองวันเกิดให้เกรแฮม นี่คืออีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้แอนน์นึกซิงซินเทียผู้เคยเป็นเพื่อนที่แสนดี

ซินเทียไม่เป็นมิตรกับเด็ก แต่ใครบอกกันว่าทารกวัยหกเดือนเข้าร่วมงานวันเกิดไม่ได้ แอนน์ถามตัวเองว่าเธอคล้อยตามมารโกได้อย่างไร ไร้ความรู้สึกผิดชอบชั่วดี ๆ เธอสงสัยว่าแม่คนอื่น ๆ ในกลุ่มแม่มือใหม่จะคิดยังไง ถ้าเธอเล่าเรื่องนี้ให้ฟัง เราทิ้งลูกวัยหกเดือนไว้ในบ้านแล้วออกมาสังสรรค์กับเพื่อนบ้านนะ แอนน์นึกภาพบรรดาแม่ ๆ อ้าปากค้างอย่างตกใจ ตามด้วยความเงิบหน้าอึดอัด

ไม่ เธอจะไม่มีวันเล่าเรื่องนี้ให้คนในกลุ่มฟังเด็ดขาด ไม่อย่างนั้นคงกลายเป็นที่รังเกียจแน่

แอนน์กับมารโกทะเลาะกันเรื่องนี้ก่อนมาบ้านซินเทีย หลังจากพี่เลี้ยงโทรมาบอกว่ามาไม่ได้ แอนน์ก็เสนอตัวว่าจะอยู่บ้านดูลูกเอง เพราะเธอไม่ได้อยากไปงานนั้นอยู่แล้ว แต่สามีไม่ยอมทำเดียว

“คุณจะอยู่แต่ในบ้านไม่ได้” เขายืนกรานขณะที่ทั้งสองมีปากเสียงกันในห้องครัว

“ฉันอยู่บ้านได้ไม่เป็นไร” แอนน์พูดเสียงเบา ไม่อยากให้เสียงทะเลาะดังผ่านผนังไปถึงหูซินเทีย

“การออกไปข้างนอกเป็นผลดีต่อคุณ” มาร์โกสวนกลับเสียงเบาเช่นกัน ก่อนจะเสริม “หมอบอกไว้ว่ายังไง จำไม่ได้เหรอ”

ตลอดทั้งคืนแอนน์พยายามหาข้อสรุปว่าประโยคสุดท้ายนั้นหมายความว่ายังไงกันแน่ มาร์โกแคร์ใจร้าย เห็นแก่ตัว หรืออยากช่วยเธอจริง ๆ สุดท้ายแอนน์ก็ยอมแพ้ มาร์โกหว่านล้อมว่ากล้องดูนกที่ติดตั้งไว้จะทำให้เธอได้ยินเสียงทุกครั้งที่ถูกขยับตัวหรือตื่น แล้วเราก็จะผลัดกันไปดูนก ทุกครั้งชั่วโมง ไม่มีเรื่องเลวร้ายเกิดขึ้นหรอก

ตีหนึ่งแล้ว เธอควรเดินไปดูนกหรือชวนสามีกลับเลยดีล่ะ จริง ๆ เธออยากกลับไปนอนแล้ว อยากให้ค่าคืนนี้จบลงเสียที

แอนน์ดึงแขนสามี “มาร์โก กลับกันเถอะ ตีหนึ่งแล้วนะ”

“อย่าเพิ่งกลับเลยนะ” ซินเทียขัด “ยังไม่ตีกะห่อน่อย!” เห็นชัดว่าเธอไม่ยอมให้งานเลี้ยงเลิกไป ไม่ยอมให้มาร์โกจากไป แต่คงไม่ว่าอะไรแน่ หากแอนน์จะกลับไปคนเดียว

“สำหรับเธออาจจะไม่ตึก” แอนน์พูดขึ้นพลางควบคุมเสียงให้ฟังดูเด็ดขาดแม้จะมาก็ตาม “แต่ฉันต้องตื่นเข้ามาให้หมดลูก”

“น่าสงสารจัง” ซินเทียว่า และไม่รู้ทำไมนั่นกลับทำให้แอนน์นึกเดือดขึ้นมา ซินเทียไม่มีลูก และไม่ยอมมีด้วย เธอกับเกรแฮมเลือกที่จะไม่มีลูกด้วยกัน

การลากตัวมาร์โกออกมาข้างนอกข้างเข็น เขาทำท่าจะอยู่ต่อลูกเดียว ดูกำลังสนุกสุดเหวี่ยง แต่แอนน์เริ่มใจคอไม่ดี

“อีกแก้วพอนะครับ” มาร์โกบอกซินเทียพร้อมยกแก้วขึ้นและหลบตา ภรรยา

คืนนี้เขาคึกพิกลจนดูเหมือนกำลังฝัน แอนน์นึกฉงน พักหลังนี้เวลาอยู่บ้านมาร์โกมักเอาแต่เงียบ ใจลอยบ่อย ๆ ซ้ำยังหงุดหงิดง่าย แต่คืนนี้พอมีซินเทียเขากลับดูมีชีวิตชีวาขึ้นมาทันที

แอนน์สัมผัสได้ว่ามีบางอย่างผิดปกติมาสักกระยะแล้ว ถ้าเขาคิดจะบอกเธอละก็นะ ทว่าเดี๋ยวนี้มาร์โกแทบไม่บอกอะไรเลย คล้ายปิดกั้นเธอ หรือไม่ก็ตีตัวออกหากเพราะภาวะซึมเศร้าหลังคลอดที่เธอเป็น เขาผิดหวังในตัวเธอ ใครจะไม่ผิดหวังบ้างล่ะ เห็นชัดว่าคืนนี้เขาชื่นชอบชื่นเทียที่ทั้งจำเริญและเปล่งประกาย

แอนน์ดูเวลาและหมดความอดทน “ฉันจะกลับแล้ว ฉันต้องไปดูลูกตอนตีหนึ่ง” เธอมองหน้าสามีพลางบอกเสียงแข็ง “คุณอยากอยู่ต่ออีกกี่ชั่วโมง”

มาร์โกจ้องภรรยาตาเป็นประกาย ทันใดนั้นแอนน์คิดว่าเขาดูไม่เมาเลย เป็นเธอเสียอีกที่เวียนหัว แต่เธอกับเขาจะมาเถียงกันเรื่องนี้ต่อหน้าเพื่อนบ้านเนี่ยนะ ไม่ได้เด็ดขาด

แอนน์เริ่มสอตสายสลายตาหากระเป่าถือ เมื่อเก็บจอกล้องดูลูกก็เห็นว่าปลั๊กยังเสียบกับเต้ารับบนผนังจึงโน้มตัวไปดึงออก ขณะเดียวกันก็รู้ว่าทุกคนกำลังจ้องบั้นท้ายมหัศจรรย์ของเธออยู่เงียบ ๆ ซ่างสิ อยากมองก็มองไป เธอรู้สึกเหมือนโดนพวกเขารวมหัวกันเล่นงาน มองเธอเป็นตัวทำลายบรรยากาศ แอนน์พยายามกลั้นน้ำตา ไม่อยากปล่อยโฮต่อหน้าทุกคน

ซินเทียกับเกรแฮมไม่รู้ว่ามีภาวะซึมเศร้าหลังคลอด พวกเขาไม่มีทางเข้าใจ แอนน์กับมาร์โกไม่ได้บอกใคร ยกเว้นแม่ของแอนน์ เมื่อไม่นานนี้แอนน์ไปรับทุกข์กับแม่ เธอรู้ว่าแม่จะไม่บอกใครแม้กระทั่งพ่อ แอนน์ไม่อยากให้คนอื่นรู้ และคิดว่ามาร์โกก็คงไม่อยากเช่นกันแม่เขาจะไม่ได้พูดอะไรมาก เธอเหนื่อยเหลือเกินกับการต้องบั้นหน้ายิ้มตลอดเวลา

ขณะหันหลังดึงปลั๊กแอนน์ก็ได้ยินสามีพูดขึ้น จากนั้นเสียงดูเหมือนเขาเปลี่ยนใจแล้ว

“ถูกของคุณ ดึกแล้ว เราควรกลับ” เขาบอก เธอได้ยินเสียงสามีวางแก้วไวน์ลงบนโต๊ะ

แอนน์หันกลับไปพลางใช้หลังมือปิดผมออกจากดวงตา สงสัยได้เวลา
ต้องตัดผมสักที

เธอบั่นยิ้มพร้อมกับพูด “คราวหน้าให้เราเป็นเจ้าภาพบ้างนะ” ก่อน
เสริมต่อในใจ มาที่บ้านฉันสิ มาตอนที่ลูกของฉันอยู่ด้วย หวังว่าคราว
จะร้องไห้จ้าทั้งคืนจนเธอหมดสนุก ฉันจะเชิญเธอมาตอนที่พื้นน้ำนมของ
คราวนี้เพิ่งขึ้นให้ได้เลย

หลังจากนั้นเธอกับสามีก็กลับบ้านทันทีเพราะไม่มีของใช้เด็กให้ต้องเก็บ
ส่วนแอนน์มีแค่กระเป๋าถือกับจอกล่องตุลุก ชินเทียทำหน้าที่ไม่สบบารมณธ์
ส่วนเกรแฮมไม่ว่าอะไร

แอนน์และมาร์โกเดินออกทางประตูหน้าบ้านหนาหนักแล้วลงบันได
แอนน์จับราวบันไดที่เกาะสลักอย่างประณีตเพื่อพยุงตัว เดินไปตามทางเท้า
ไม่กี่ก้าวก็ถึงบันไดหน้าบ้านตัวเองซึ่งมีราวบันไดและประตูลิขิตระการตา
ไม่แพ้กัน

เธอเดินนำสามีเล็กน้อยโดยไม่พูดไม่จา คืบหน้าเธออาจไม่พูดกับเขาเลย
ทั้งคืน ก่อนจะก้าวอาด ๆ ขึ้นบันได พลันก็หยุดยืนตัวแข็งทื่อ

“มีอะไร” มาร์โกถามพลางเดินไปหยุดข้างหลังเธอ น้ำเสียงฟังดู
เคร่งเครียด

แอนน์จ้องเขม็งไปยังประตูหน้าบ้านที่เปิดแง้มอยู่ มันอ้าออกประมาณ
แปดเซนติเมตร

“ฉันจำได้ว่าล็อกประตูแล้ว!” เธอพูดเสียงสั้น

มาร์โกบอก “คุณอาจลืมก็ได้ คืบหน้าคุณเต็มไปด้วยความกังวล”

แต่แอนน์ไม่ฟัง เธอพุ่งเข้าไปในบ้านแล้ววิ่งขึ้นบันได ก่อนจะถลัน
ผ่านโถงทางเดินไปยังห้องเด็กโดยมีมาร์โกตามมาติด ๆ

เมื่อเข้ามาในห้องก็เห็นเตียงเด็กกว้างเปล่า แอนน์กรี๊ดร้องลั่น

2

แอนน์รู้สึกได้ว่าเสียงกรี๊ดร้องแพดก้องอยู่ในหัวและดั่งลั่นห้องทุกทิศทุกทาง ก่อนเธอจะยืนนิ่งงันอยู่หน้าเตียงเด็กกว้างเปล่าพลงยกมือปิดปาก มาร์โก คล้ำหาสวิตช์ไฟแล้วกดเปิด สองสามมีภรรยายื่นจ้องเตียงเด็กโล่ง ๆ ซึ่งคอรัว ควรจะนอนอยู่ เป็นไปไม่ได้ คอรัวไม่มีทางปีนออกมาเองได้ แม่หนูน้อย เพิ่งจะอายุหกเดือนเอง

“โทรแจ้งตำรวจ” แอนน์สั่งเสียงเบา จากนั้นก็อาเจียน เศษอาหาร ไหลทะลักผ่านซอกนิ้วลงบนพื้นไม้ขณะเธอโก่งตัวขย้อน ห้องเด็กทาสีเหลือง นวลประดับลายฉลุรูปลูกแกะเรียงรำปล้นคละคลั่งด้วยกลิ่นอาเจียนเจือความ ตื่นตระหนก

มาร์โกยืนนิ่ง เมื่อเหลือบตาขึ้นมองแอนน์ก็เห็นเขาตกตะลึงพลางจ้อง เตียงเด็กเขม็งราวกับไม่เชื่อสายตา เธอเห็นทั้งความกลัวและความรู้สึกผิด ในดวงตาเขาจนแทบจะได้ยินเสียงร่ำไห้โหยหวน

ขณะสามียังคงไม่กระดิกตัว แอนน์ก็ก้าวฉับ ๆ ไปที่ห้องนอน คิว โทรคัทพ์บนโต๊ะข้างเตียงมาโทรแจ้งตำรวจด้วยมือสั่นระริก ไม่สนว่ามันจะ

เประอะคราบอาเจียน ในที่สุดมารีโกก็ตั้งสติได้ เธอได้ยินเสียงเขาเดินไปทั่ว
ชั้นสอง ส่วนเธอจ้องมองเตียงเด็กว่างเปล่าซึ่งอยู่อีกฝั่งของโถงทางเดิน

มารีโกเข้าไปหาในห้องน้ำ ตรงบันได แล้วเดินผ่านเธอเร็วจึงไปยัง
ห้องนอนแขก जबที่ห้องสุดโถงทางเดินซึ่งดัดแปลงเป็นห้องทำงาน ระหว่าง
นั้นสมองส่วนหนึ่งของแอนน์กำลังคิดหาเหตุผล ทำไมเขาถึงไปหาที่นั่น
ใช้ว่าลูกเดินได้เสียเมื่อไหร่ คอรัไม่มีทางอยู่ในห้องน้ำ ห้องนอนแขก หรือ
ห้องทำงานหรอก

ใครบางคนเอาลูกเธอไปแน่ ๆ

เมื่อเจ้าหน้าที่รับสายแอนน์ก็ละล้าละลักบอกทันที “มีคนลักพาตัวลูก
ฉันไปค่ะ!” สติเธอกระเจิดกระเจิงจนแทบตอบคำถามเจ้าหน้าที่ไม่ได้

“รับทราบครับ คุณผู้หญิง ส่งบิลติอาร์มรณ์ก่อนนะครับ ตำรวจ
กำลังไป” ปลายสายให้คำมั่น

แอนน์วางหูโทรศัพท์ เนื้อตัวสั่นสะท้าน รู้สึกเหมือนจะอาเจียนอีกรอบ
พลันก็คิดว่าตำรวจจะมองยังไงในเมื่อเธอกับสามีทิ้งลูกไว้ที่บ้านคนเดียว มัน
ผิดกฎหมายหรือเปล่า ต้องผิดแน่ ๆ แล้วเธอจะอธิบายยังไงล่ะ

มารีโกโผล่มาที่ประตูห้องนอน ใบหน้าซีดเผือดแลดูพะอืดพะอม
“เพราะคุณคนเดียว!” แอนน์ตะเบ็งเสียง สายตาดูดัน ก่อนจะเดิน
กระแทกตัวเขาออกไป เธอวิ่งเข้าห้องน้ำแถวบันไดแล้วอาเจียนออกมาอีก
ระลอก เมื่อล้างเศษอาหารในมือและบ้วนปากเสร็จจึงเหลือบเห็นตัวเองใน
กระจก มารีโกยืนอยู่ข้างหลัง เธอสบตากับเขาผ่านกระจก

“ผมขอโทษ” เขากะชิบ “ขอโทษจริง ๆ เป็นความผิดผมเอง”

แอนน์สัมผัสได้ว่าสามีเสียใจจริง ๆ ตามที่พูด ถึงอย่างนั้นเธอก็กลับ
ยกมือต่อหน้าเขาในกระจก ทำให้บานกระจกแตกร้าว ก่อนจะปล่อยไฮ
สละอีกสะอื้น มารีโกพยายามรั้งตัวเธอมากอด ทว่าแอนน์ผลักเขาออกและ
วิ่งลงบันไดไป เลือดจากมือไหลเปื้อนราวบันไดเป็นทาง

หลังจากนั้นความเป็นจริงก็แทรกซึมไปทุกอณูของบ้าน บ้านอันอบอุ่นกลายเป็น
ที่เกิดเหตุภายในพริบตา

แอนน์อยู่บนโซฟาในห้องนั่งเล่น ใครบางคนเอาผ้าห่มมาคลุมไหล่ให้
แต่เธอก็ยังไม่หยุดสั่น รถตำรวจจอดอยู่บนถนนหน้าบ้าน ไฟสีแดงกะพริบ
วูบวาบลอดผ่านหน้าต่างเข้ามาจนก่อให้เกิดเงาบนผนัง เธอนิ่งไม่ไหวติงพลง
เหม่อมองข้างหน้าราวกับโดนแสงไฟสะกดจิต

มาร์โกให้ข้อมูลกับตำรวจด้วยเสียงสั่นเครือ คอว่าอายุหกเดือน
ผมบลอนด์ ตาสีฟ้า หน้าประมาณเจ็ดกิโลกรัม สวมผ้าอ้อมสำเร็จรูป
ทับด้วยชุดนอนแบบจัมป์สูทสีชมพู ผ้าห่มเด็กผืนบางสีขาวก็หายไปจากเตียง
เช่นกัน

ภายในบ้านเต็มไปด้วยตำรวจ พวกเขากระจายกำลังกันตรวจค้นอย่าง
มีระบบ บางคนสวมถุงมือยางและถืออุปกรณ์เก็บหลักฐาน ขณะที่แอนน์กับ
มาร์โกวิ่งพาลูกห่าวบ้านอย่างคนสติแตกเมื่อไม่กี่นาทีที่ก่อนและคว้าน้ำเหลว
ที่มพิสุจน์หลักฐานกลับทำงานอย่างไม่มีริ้วรอย เห็นชัดว่าพวกเขาไม่ได้ตามหา
คอรา แต่กำลังหาหลักฐาน เด็กน้อยไม่อยู่ในบ้านแล้ว

มาร์โกนั่งลงบนโซฟาข้างภรรยาพลงโอบเธอเข้ามาใกล้ แอนน์อยาก
ขึ้นตัวหนีแต่ไม่ได้ทำ ปล่อยให้เขาโอบไว้เช่นนั้น คนอื่นจะมองยังไงกันล่ะ
ถ้าเธอตื่นตัวออก กลิ่นของมินเนโซไซมาจากตัวเขา

ตอนนี้แอนน์ได้แต่โทษตัวเอง เป็นความผิดของเธอ เธออยากโทษ
มาร์โกนะ แต่เธอต่างหากที่เห็นด้วยกับเขาว่าให้ทิ้งลูกไว้ ความจริงเธอควรจะ
อยู่บ้าน ไม่สิ เธอควรพาคอราไปด้วย ช่วงหัวซิบเทีย แม่นั่นคงไม่ตะเพิด
เธอออกมาแล้วยกเลิกงานวันเกิดของเกรแฮมจริงหรือ แต่กว่าแอนน์จะ
คิดได้ก็สายเสียแล้ว

ทุกคนจะตัดสินเธอกับมาร์โก ไม่ว่าตำรวจหรือคนอื่น ๆ *สมน้ำหน้า*
อยากทิ้งลูกไว้ตามลำพังเองนี่ เป็นเธอก็คงคิดไม่ต่างกันถ้าเรื่องนี้เกิดขึ้นกับ

คนอื่น เธอรู้ว่าพวกแม่ ๆ ชอบจับผิดขนาดไหน และรู้ว่ามันรู้สึกดียังไง เวลาได้นั่งวิพากษ์วิจารณ์คนอื่น แอนน์นึกถึงกลุ่มแม่มือใหม่ที่จะกระเตงลูกมารวมตัวกันสัปดาห์ละครั้งที่บ้านใครสักคนเพื่อดื่มกาแฟและนินทาชาวบ้าน คราวนี้บรรดาแม่ ๆ พวกนั้นจะพูดถึงเธออย่างไร

ตอนนั้นเองที่ใครอีกคนปรากฏตัว เขาเป็นชายท่าทางสุขุมสวมชุดสูทสีเข้มตัดเย็บอย่างประณีต ตำรวจในเครื่องแบบหักท่ายเขาด้วยท่าทางนอบน้อม แอนน์เงยหน้ามองและสบเข้ากับดวงตาคมกริบสีฟ้า *ใครกัน*

เขาก้าวเข้ามานั่งลงบนเก้าอี้หวมฝั่งตรงข้ามแอนน์กับมารีโก ก่อนจะแนะนำตัวว่าเขาคือนักสืบรับสารคดี จากนั้นโน้มตัวมาข้างหน้า “เล่าให้ผมฟังหน่อยครับว่าเกิดอะไรขึ้น”

แอนน์ลืมหือเขาในทันที หรืออาจเป็นเพราะไม่ได้สนใจจะจำ เธอจับได้แค่คำว่า *นักสืบ* ความเฉลียวฉลาดที่ฉายชัดในแววตาเขาทำให้แอนน์มีกำลังใจขึ้นมา รับสารคดีช่วยเหลือได้แน่ เขาจะพาครอบครัวกลับสู่อ้อมอกเธอได้ในที่สุด แอนน์พยายามใช้ความคิดแต่คิดไม่ออก เธอทั้งสติแตกและไร้ความรู้สึกในขณะเดียวกัน จึงได้แต่มองเขาและปล่อยให้มารีโกเป็นคนเล่า

“เราอยู่ที่บ้านข้าง ๆ ครับ บ้านของเพื่อนบ้านนะ” มารีโกเริ่ม ท่าทางลนลานชัดเจน แล้วเขาก็เงียบไป

“ครับ” นักสืบพูดแค่นั้น

มารีโกล่งเลที่เงาต่อ

“แล้วเด็กอยู่ที่ไหน” รับสารคดีถาม

มารีโกไม่ตอบ เขาไม่ยอมพูด

แอนน์ที่พยายามรวบรวมสติจึงเป็นฝ่ายตอบแทนพร้อมกับน้ำตาไหลอาบแก้ม “เราทิ้งลูกไว้ที่นี่ บนเตียง แล้วเปิดกล้องดูเอาค่ะ” เธอรอดูสีหน้าของรับสารคดีที่จะสื่อทำนองว่าเป็น *พ่อแม่ประสาอะไร* ไม่ได้ความ แต่เขาก็กลับไม่แสดงท่าทีอะไร “เราพกกล้องดูลูกไปด้วยและกลับมาดูแก

ทุกครั้งชั่วโมง” แอนน์เหลือบมองสามี “เราไม่คิดว่า...” เธอยกมือปิดปากแน่น ไม่อาจพูดต่อจนจบ

“พวกคุณเข้ามาดูลูกครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่” รัสบาคถามพลางหยิบสมุดบันทึกเล่มเล็กออกมาจากกระเป๋าเสื้อสูท

“ฉันมาดูลูกตอนเที่ยงคืนค่ะ” แอนน์บอก “ฉันจำเวลาได้ เราผลัดกันมาดูลูกทุกครั้งชั่วโมง ตอนนั้นเป็นตาฉันพอดี และคอวาก็นอนหลับปกติ”

“ผมมาดูลูกอีกครั้งตอนเที่ยงคืนครึ่ง” มาร์โกเสริม

“พวกคุณจำเวลาได้แม่นใช่ไหม” นักสืบถาม มาร์โกพยักหน้าก่อนก้มมองเท้าตัวเอง “และนั่นเป็นครั้งสุดท้ายที่มีคนมาดูเด็ก ก่อนที่พวกคุณจะถูกกลับบ้านสินะ”

“ใช่ครับ” มาร์โกตอบพลางเงยหน้ามองนักสืบ จากนั้นยกมือสั่นเทาขึ้นเสยผมสีเขียว “ผมมาดูลูกตอนเที่ยงคืนครึ่ง เราไปตามเวลาอย่างเคร่งครัด”

แอนน์พยักหน้า

“คืนนี้คุณดื่มไปเยอะแค่ไหน” รัสบาคถามฝ่ายสามี

เจ้าตัวหน้าแดง “ข้างบ้านจัดงานวันเกิดเล็ก ๆ ผมดื่มไปเล็กน้อยครับ”

รัสบาคหันไปถามฝ่ายภรรยาบ้าง “คุณล่ะได้ดื่มหรือเปล่า”

ใบหน้าเธอร้อนผ่าว แม่ลูกอ่อนไม่ควรดื่มเหล้า แอนน์นึกอยากโกหก “ฉันดื่มไวน์พร้อมอาหารเย็นค่ะ แต่จำไม่ได้ว่ากี่แก้ว ก็นะ มันเป็นงานวันเกิด”

แอนน์นึกสงสัยว่าตอนนี้ทำทางเธอดูเมามากแค่ไหน แล้วรัสบาคจะคิดยังไง เธอรู้สึกเหมือนเขามองคนออกทะเลสุรุ่ยสุร่ง เขาจะได้กลิ่นแอลกอฮอล์จากตัวเธอเหมือนที่เธอได้กลิ่นจากตัวมาร์โกหรือเปล่า แอนน์นึกถึงบานกระจกแตกไว้ในห้องน้ำชั้นบนและมือเปื้อนเลือดที่ตอนนั้นใช้ผ้าเช็ดจานพันไว้ พลันรู้สึกละอายใจกับภาพที่ปรากฏในสายตาดำทวารว พ้อแม่ชี้เมาที่ทอดทิ้งลูกสาววัยหกเดือน แบบนี้เธอกับสามีจะโดนตั้งข้อหาหรือเปล่า

“เรื่องนั้นเกี่ยวอะไรด้วยครับ” มาร์โกถาม

“มันอาจส่งผลต่อความน่าเชื่อถือในการให้ปากคำของพวกคุณ” รัสบาดกล่าวเสียงเรียบ เขาไม่ได้ตัดสินห้กู่ แต่ต้องการข้อเท็จจริง “พวกคุณออกมาจากงานที่โหมง” เขาถามต่อ

“เกือบตีหนึ่งครึ่งค่ะ” แอนน์ตอบ “ฉันคอยดูเวลาในมือถือตลอด ฉันอยากกลับจะแย้ ฉัน...ฉันน่าจะไปดูลูกตอนตีหนึ่ง...มันเป็นตาฉันพอดีแต่ใจคิดว่าอีกเตี้ยเราก็จะกลับแล้ว ฉันพยายามเร่งมารโก” แอนน์รู้สึกผิดเสียนครั้ง ถ้าเธอไปดูลูกตอนตีหนึ่ง ลูกจะหายตัวไปหรือเปล่า ก็นั่นแหละ มีวิธีตั้งมากมายที่ช่วยป้องกันไม่ให้เกิดเหตุการณ์นี้ขึ้น

“คุณโทรแจ้งตำรวจตอนตีหนึ่งยี่สิบเจ็ดนาที” รัสบาดบอก

“ประตูหน้าเปิดอยู่ค่ะ” แอนน์บอกหลังจากนึกได้

“ประตูหน้าเปิดอยู่ชั้นเธอ” รัสบาดทวนคำ

“มันเปิดแง้มไว้ประมาณแปดเซนติเมตร แต่ฉันแน่ใจว่าล็อกแล้วหลังเข้ามาดูลูกตอนเที่ยงคืน” แอนน์บอก

“แน่ใจแค่ไหนครับ”

แอนน์คิดทบทวน เธอแน่ใจจริงหรือ ตอนเห็นประตูเปิดแง้มเธอมั่นใจว่าตัวเองล็อกแล้ว แต่ตอนนี้เมื่อนึกถึงเรื่องที่เกิดขึ้น เธอยังจะแน่ใจกับอะไรได้อีก

แอนน์หันไปหาสามี “แน่ใจนะว่าคุณไม่ได้เปิดประตูทิ้งไว้”

“แน่ใจสิ” เขาตอบเสียงห้วน “ผมไม่ได้ใช้ประตูหน้า ผมเข้าบ้านทางประตูหลัง จำได้ไหม”

“คุณใช้ประตูหลัง” นักสืบทวน

“แต่ผมอาจจะไม่ได้ล็อกมันทุกครั้ง” มาร์โกยอมรับแล้วยกมือปิดหน้า

รสบาทสังเกตเห็นสองสามีภรรยาอย่างละเอียด ทารกวัยหกเดือนหายตัวไป หากยึดตามคำบอกเล่าของมาร์โกและแอนน์ คอนติผู้เป็นพ่อแม่ เด็กน่าจะถูกลักพาตัวไปจากเตียงช่วงระหว่างเที่ยงคืนครึ่งถึงตีหนึ่งยี่สิบเจ็ดนาทึ่โดยบุคคลหรือกลุ่มบุคคลปริศนาขณะที่ทั้งคู่สังสรรค์อยู่ในบ้านข้าง ๆ

คนแม่พบว่าประตูหน้าเปิดแง้มไว้ ส่วนคนพ่ออาจเปิดประตูหลังทิ้งไว้ ตอนตำรวจมาถึงพบว่ามันเปิดอยู่แต่ไม่ได้ล็อก คนแม่เศร้าโศกอย่างไร้ข้อกังขา เช่นเดียวกับคนพ่อที่สิ้นใจไปทั้งตัว ทว่าสถานการณ์ทั้งหมดไม่ชอบมาพากลเอาเสียเลย รสบาทสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่

เจนนิ่งส์กั๊กมือเรียกเขาเงียบ ๆ

“ขอตัวสักครู่นะครับ” รสบาทเอ่ยและปล่อยให้พ่อแม่ผู้เป็นทุกข์อยู่กันตามลำพัง

“มีอะไรเหรอ” รสบาทถามเสียงเบา

เจนนิ่งส์ซุขวดยาใบเล็ก “ผมเจอนี้ในตู้ยาที่ห้องน้ำ”

รสบาทรับขวดพลาสติกใสจากอีกฝ่ายมาอ่านฉลาก มันเขียนว่าแอนน์ คอนติ เซอร์ทราลีน 50 มิลลิกรัม เขารู้ว่าเซอร์ทราลีนคือยาต้านอาการซึมเศร้าที่มีฤทธิ์รุนแรง

“กระจกในห้องน้ำชั้นบนมีรอยแตกร้าวด้วย” เจนนิ่งส์บอก

รสบาทพยักหน้า เขายังไม่ได้ขึ้นไปดูชั้นบน “มีอะไรอีกไหม”

เจนนิ่งส์ลั่นศิริชะ “ตอนนี้ยังไม่เจออย่างอื่นเพิ่มเติม บ้านดูสะอาด สะอาดดี เหมือนจะไม่มีอะไรหาย อีกสองสามชั่วโมงเราน่าจะได้ข้อมูลเพิ่มเติมเพิ่มเติมจากทีมพิสูจน์หลักฐาน”

“โอเค” รสบาทส่งขวดยาคืน

เขากลับไปหาสองสามีภรรยาที่ห้องนั่งเล่นและเริ่มซักต่อ

รสบาทมองหน้าฝ่ายสามี “มาร์โก ผมเรียกคุณว่ามาร์โกได้ใช่ไหม คุณทำอะไรต่อหลังจากมาดูลูกตอนเที่ยงคืนครึ่ง”

“ผมกลับไปทำงาน” เขาตอบ “แล้วก็สูบบุหรี่ตรงลานหลังบ้าน”

“สูบบุหรี่เดียวหรือ”

“เปล่าครับ ชินเทียออกมากับผม” มาร์โกหันหน้าขึ้นสี และรสบาคก็จับสังเกตได้ “เธอคือเพื่อนบ้านที่ชวนเราไปงานวันเกิด”

รสบาคเบนความสนใจมาที่ฝ่ายภรรยาบ้าง เธอเป็นคนมีเสน่ห์ เครื่องหน้าสวย ผมสีน้ำตาลเป็นประกาย แต่ตอนนี้ใบหน้ากลับซีดเป็นกระดาษ

“คุณไม่สูบบุหรี่หรือ”

“ค่ะ ฉันไม่สูบ แต่ชินเทียสูบ” แอนน์ตอบ “ฉันนั่งอยู่ที่โต๊ะอาหารกับเกอร์แฮม สามีของเธอ เขาเกลียดควันบุหรี่ เมื่อวานเป็นวันเกิดเขา ฉันเลยคิดว่าถ้าทิ้งเขาไว้ในบ้านคนเดียวคงจะเสียมารยาท” จากนั้นเธอก็เสริมตอบตัวเองไม่ได้เหมือนกันว่าทำไมถึงพูด “ชินเทียให้ทำมาร์โกหิ้งคืน ฉันเลยส่งสารเกอร์แฮมนะ”

“จันหรือ” รสบาคมองล่ำรวจคนเป็นสามีซึ่งทำหน้าที่หิ้งระหอยอย่างสุดแสน ทั้งยังดูตื่นตระหนกระคนรู้สึกลึบผิด ก่อนจะถาม “แสดงว่าคุณอยู่ที่ลานหลังบ้านของบ้านข้าง ๆ หลังเที่ยงคืนครึ่งไม่นาน พอจำได้ไหมว่าคุณอยู่ข้างนอกประมาณกี่นาที”

มาร์โกลั่นศีรษะอย่างจนปัญญา “น่าจะราว ๆ ลิบห้านาที บวกลบนิดหน่อย”

“คุณสังเกตเห็นหรือได้ยินอะไรบ้างไหม”

“หมายความว่ายังไงครับ” มาร์โกทำหน้าที่คล้ายตกตะลึง เสียงอ้อแอ้เล็กน้อย รสบาคอยากรู้หน้าว่าเจ้าตัวมีไปกี่แก้วกันแน่

นักสืบแจกแจก “ดูเหมือนจะมีคนลักพาตัวลูกคุณไปช่วงระหว่างเที่ยงคืนครึ่งถึงตีหนึ่งยี่สิบเจ็ดนาที คุณอยู่ข้างนอกตรงลานหลังบ้านของบ้านข้าง ๆ เป็นเวลาลิบกว่านาทีหลังเลยเที่ยงคืนครึ่งไม่นาน” เขาจ้องหน้ามาร์โก